

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Вибраний народ об'єднався

У 1843 р. пророк Джозеф Сміт покликав старійшину Орсона Хайда, з Кворуму дванадцятьох, і Джорджа Адамса на місію в Росію, “щоб представити повноту евангелії народу тієї величезної імперії і щоб [до цього] додати дещо з найважливішого, що стосується просування вперед і побудови царства Божого в останні дні...” У той час Пророк говорив про територію, на якій тепер знаходяться такі країни: Вірменія, країни Балтії, Грузія, Росія, Україна та інші країни, що входять в Східноєвропейську територію.

Хоч Джозеф Сміт і не пояснив тоді свій коментар, ми знаємо, що сьогодні багато нащадків колін Ізраїля живе в цих країнах, що визначені в Писаннях як “північні країни”, які лежать прямо й далеко на північ від давньої Палестини. Оскільки збирання Ізраїля продовжується в останні дні, то ці країни, безсумнівно, будуть відігравати важливу роль у побудові Божого царства. Що ж ми можемо зробити, аби допомогти у пришвидшенні цього збирання?

Подорожуючи по всій цій території, я відчув доброту й відданість наших членів Церкви. Багато хто живе, залишаючись вірними своєму походженню з дому Ізраїля. Я переконаний, що Церква зростатиме швидше і в неї буде більший

духовний прогрес, якщо ми будемо прагнути розвивати дух любові та єдності в наших приходах і філіях. Коли гості і зацікавлені приходять на наші збори, вони відчуватимуть ту любов і знатимуть, що вони знайшли щось дуже особливе.

Спаситель сказав: “По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою” (Іван 13:35). Дух доброти, лагідності, любові та прийняття всіх повинен наповнювати наші церковні збори. Ми маємо навчитися говорити м'яким голосом. Церква Бога—для всіх людей, тож ми повинні радо вітати кожного відвідувача теплою рукою і серцем, незалежно від їхнього походження, національності чи матеріального стану.

Евангелія Ісуса Христа є надто священною, щоб сперечатися про неї в наших класах. Під час обговорення у Недільній школі, на зборах кворумів і в Товаристві допомоги ми маємо ставитися одне до одного з повагою. Якщо ми незгодні з чимось коментарем, то це не причина висловлювати свою незгоду. Господь спеціально заповідав нам уникати “духу суперечок” в Його Церкві (див. 3 Нефій 11:29–30). Вічні істини не визначаються тими, хто переконує найкраще або говорить найголосніше. Якщо виникають серйозні запитання стосовно

Старійшина Брюс Д. Портер, президент Східноєвропейської території.

доктрини, будь ласка, не сперечайтесь про них. Натомість попросіть вашого єпископа або президента філії допомогти зрозуміти їхню суть. Якщо необхідно, він може зв'язатися з президентом колу чи місії, який може поговорити з президентством території.

Пам'ятайте, що наші недільні збори повинні бути свого роду оазисом миру від світу, де кожен член Церкви знаходить втішення, просвіту й дружбу. Якщо ми прагнемо любити одне одного без жодних умов, якщо ми легко прощаємо комусь, якщо ми остерігаємося образити когось, тоді Дух Бога буде перебувати серед нас. У наших приходах і філіях відчуватиметься дух запрошення й радого вітання і багато з тих, хто неактивний, повернуться. Успіх місіонерів збільшуватиметься, і Господня Церква в Росії, Україні та скрізь у Східній Європі процвітатиме.

Зміцнюючи цей дух любові, подібної до Христової, та єдності, ми можемо стати тим вибраним народом, яким Бог хоче, щоб ми стали. Ми можемо стати “одного серця і одного розуму” (Мойсей 7:18). Давайте піднімося у вірі і станемо справжніми послідовниками Господа Ісуса Христа. Його найбагатші благословення чекають на нас. ■

Джерело натхнення

Кирило Похилько, президент Київського Українського колу

Напередодні будь-якої конференції приходу, колу чи генеральної конференції у нас є чудова можливість молитися про людей, яких запросили виступити там. Ми не знаємо, кого саме запрошено, але коли молимося про них, ми тим самим проявляємо свою віру, що зможемо отримати відповідь і натхнення згори під час їхніх виступів.

Лише замисліться: брати і сестри дізнаються про своє доручення за кілька місяців до події, моляться, прагнуть натхнення Святого Духа, готуються, а десь, на іншому кінці землі, ми

проходимо наші випробування, долаємо труднощі, шукаємо відповіді на наші запитання і молимося, щоб Небесний Батько надихнув промовців думками і почуттями сказати у своєму виступі щось важливе, що допоможе нам та іншим у той момент, коли ми всі будемо слухати їхні слова, звернені до нас, і з відкритим серцем шукати відповідь від Духа. І, о диво—відповідь приходить. І вона приходить внаслідок проявленої нами віри, нашої духовної послідовності і цілеспрямованого бажання отримати відповідь згори.

Цей важливий принцип підготовки стосується будь-яких зборів, де нас навчають. Це може відбуватися на причасних зборах, на уроці недільної школи, на занятті семінарії чи інституту. Ми можемо отримати відповідь, якщо готові до цього, якщо відкриті серцем до отримання послання. І це відбудеться незалежно від того, що сказано чи не сказано промовцем, тому що відповідь приходить через Святого Духа особисто нам. Часто буває, що ми сидимо і записуємо слово в слово за промовцем, але не дуже звертаємо увагу на думки і натхнення, які приходять прямо до нас у той момент.

Якось старійшина Беднар порівняв швидке і дослівне записування за промовцем його слів з написанням тексту на “великих пластинах”. А це, по аналогії з Книгою Мормона, історія народу і не більше. Але якщо ми звертаємо увагу на наші почуття і переживання, які приходять згори під час тих чи інших виступів, тоді ми пишемо на “малих пластинах”—це особиста духовна історія і одкровення, які приходять від Господа до нас. З таких двох видів пластин складається Книга Мормона, а для нашого особистого розвитку важливо навчитися писати на малих пластинах, отримуючи настанови від Господа напругу. Це вимагає старанності, бажання, підготовки і молитов, щоб Дух вів усіх тих, хто виступає і створює для нас атмосферу, в якій ми можемо отримати натхнення згори. ■

Члени Церкви роблять нотатки під час сесії Генеральної конференції.

Патріарше благословення

Юрій Слепак, другий радник президента Київського Українського колу

Влітку минулого року ми з сім'єю поїхали у подорож на автомобілі. Ми проїхали кілька тисяч кілометрів, перетнули кордони п'ятох різних країн і благополучно повернулися додому. Я знав основні дороги, по яким нам треба було пересуватися в Україні, і ми легко і швидко доїхали до кордону, та це не дивно. Але, не маючи великого досвіду закордонних подорожей, ми жодного разу не заблукали і на території закордонних країн, а причина цього — наш незамінний GPS.

Під час подорожі ми стикнулися з однією проблемою. Одна з основних магістралей, по якій ми мали їхати, була на ремонті. Навігатор показував нам, що треба об'їжджати через маленькі міста. Це значно збільшувало час, який ми мали провести в дорозі. Але щоразу, коли я хотів повернути у бік магістралі, оскільки я не знав, де закінчується ремонт, я щоразу повертався назад на нашу маленьку дорогу, яку показував мені навігатор. Я думав, що розумніший за нього, та виявилось, що це не так. Він точно знав, в якому місці закінчиться ремонт. Мені треба було витратити багато часу на те, щоб знову повернутися на правильний шлях, та в якийсь момент я довірився йому.

В історії вже існував прототип наших з вами GPS. І він працював за схожими принципами. Про нього

йдеться у Книзі Мормона. Багато років тому одна сім'я відправилася у подорож по пустині. Після того, як вони пройшли певний відрізок шляху, їм знадобився GPS—який би підказував їм, куди їм іти далі. У той час цей пристрій називався Ліягона: “І сталося, що коли мій батько, прокинувшись вранці, вийшов з дверей намету, він дуже здивувався, побачивши на землі кулю майстерної роботи; і була вона з чистої латуні. А всередині кулі було два веретена; і вона вказувала дорогу, якою ми мали йти у пустиню. ... І сталося, що я, Нефій, побачив, що дороговкази, які були в кулі, діють згідно з вірою, і старанністю, і обережністю, які ми прикладаємо до них. А також було на них написано нове послання, яке читалося просто, яке давало нам розуміння шляхів Господа; і воно писалося і змінювалося час від часу, згідно з вірою і старанністю, які ми прикладали до них. І таким чином ми побачили, що малими засобами Господь може вершити великі справи” (1 Нефій 16:10, 28–29).

Ліягона працювала на основі дивовижного принципу. Коли усі прислухалися і були слухняними підказкам, вона вела сім'ю Легія правильним шляхом. Але коли вони ремствували, Ліягона припиняла працювати правильно, доки люди знову не поверталися на правильний шлях. У багатьох з нас є схожий

Наше патріарше благословення може допомогти спрямовувати нас протягом життя.

досвід, оскільки у багатьох є власний навігатор, який називається патріарше благословення. Воно містить важливі для кожного з нас поради, одкровення і настанови. Наше патріарше благословення — наш дороговказ по життю. Принцип його роботи такий самий. Якщо ми слухняні підказкам і порадам, викладеним у наших патріарших благословеннях, нас будуть вести правильним шляхом, який приведе нас до вічного життя.

Звертаймося ж до наших патріарших благословень якомога частіше, так само часто, як ми дивимося на навігатор, коли їдемо у незнайоме для нас місто, чи країну. Адже нам так необхідні підказки і допомога, щоб пройти цей життєвий шлях і

повернутися додому. Я знаю, що якщо ми будемо читати наше патріарше благословення і молитися, ми точно будемо знати, що нам робити в цьому житті, як використувати наші таланти для того, щоб

благословляти життя наших близьких і служити їм. Якщо ми будемо виконувати всі поради, вказані у патріаршому благословенні, то зможемо повернутися додому до нашого Небесного Батька. ■

Ми, жінки Церкви,—слава наших чоловіків і слава наших батьків

Тетяна Подводова, президент Товариства допомоги Київського Українського колу

В церковних гімнах є слова: “Сяє барвами життя, бо в сім’ї любов, в серці—музика свята, бо в сім’ї любов” та “Небесами стане дім, якщо в любові жить, і небесним, і земним нас Бог благословить” (“В сім’ї любов”, “Небесами стане дім”, *Гімни*, № 183, 182). Для мене це не просто слова гімнів, це заповідь, яку я завжди намагаюся виконувати. У посібнику “Женщина Церкви Святих последних дней” написано: “Наш дом на Небесах починається здесь, на Земле. Нам необходимо установить в своем доме такую атмосферу, которая сохранилась бы в наших семьях навсегда” (Часть А. Урок 15: Советоваться с нашими семьями).

У зв’язку з цим побажанням мені згадалася історія: “У невеликому містечку жили по сусідству дві сім’ї. Одна була дружна, а в іншій були безкінечні чвари і пошук винних. Позаздрила лайлива дружина своїй сусідці і замислилася, як це у них так виходить. Вирішила вона

попросити чоловіка поспостерігати за сусідами. І ось він, зайшовши до них одного разу, побачив, як сусідка прибирала в кімнаті і мило наспівувала пісеньку. Коли вона витирала з коштовної вази пил, раптом задзвонив телефон. Поставивши вазу на край столу, вона відлучилася. У цей момент її чоловік, поспіхом вийшовши з іншої кімнати, зачепив ту вазу і вона впала й розбилася. “Що зараз буде!”—подумав сусід. Але він дуже здивувався тому, що сталося потім. Жінка підійшла до чоловіка і вибачилася, що поставила вазу на край столу, та її чоловік теж вибачився, сказавши, що він поспішав і не помітив вазу. Засмучений сусід прийшов додому, а дружина запитує: “Ну як там у них?” “У них усі винні, а ось у нас—усі праві”,—відповів чоловік”. Як показує ця історія, “погода в домівці” залежить від усіх членів сім’ї, але давайте будемо ініціаторами позитивного і сонячного настрою.

У зверненні “Сім’я: Проголошення світові” сказано, що кожен з нас “є улюбленим духовним сином чи улюбленою духовною дочкою небесних батьків і, будучи такою, має божественну природу і долю”. Ми приходимо на землю, щоб розвивати в собі божественну природу, яку нам дав Господь. Елейн Кеннон, колишня генеральний президент Товариства молодих жінок, сказала: “Є два важливі дні в житті жінки: день, коли вона народилася, і день, коли вона дізналася, для чого” (Elaine Cannon, in “‘Let Me Soar’, Women Counseled”, *Church News*, Oct. 7, 1981, 3). Відповіддю на друге запитання можуть послужити слова сестри Розмарі М. Уіксом, генерального президента Початкового товариства: “Ми знаємо, для чого народилися. Ми прийшли на цю землю, щоб допомогти будувати Його царство та підготуватися до Другого пришествя Його Сина, Ісуса Христа. З кожним нашим подихом, ми прагнемо наслідувати Його. Божественна природа всередині кожного з нас стає виразнішою і звеличується завдяки зусиллям, які ми робимо, щоб наблизитися до нашого Батька і Його Сина. Наша божественна природа ніяк не пов’язана з нашими особистими досягненнями, статусом, якого ми досягаємо, кількістю марафонів, які ми пробігаємо, або нашою популярністю й почуттям власної гідності. Наша божественна природа походить від Бога. Її було закладено у бутті, яке передувало нашому народженню, і продовжуватиметься у вічності

(Розмарі М. Уїксом, “Відкрити божественність всередині”, *Ліягона*, лист. 2015).

Мені подобається бути жінкою. Я насолоджуюся тим, що можу відчувати, що можу робити, як можу сприймати оточуючий світ. Я люблю усі покликання, виконувати які була покликана в Церкві, вони допомагали мені більше розуміти, хто я. Мені подобається бути дружиною, матір'ю, бабусею, сестрою і дочкою. Мені подобається з дня на день робити те, що називається жіночою роботою. Я пам'ятаю, з якими чудовими почуттями я пришивала перший відірваний гудзик на сорочці свого чоловіка. Я з особливою ніжністю згадую історії з життя наших дітей. Але буває, що у повсякденних турботах наша увага розсіюється і ми забуваємо про свою божественну природу. Щоб цього не було, нам важливо розібратися у трьох речах.

По-перше, визначитися, який стиль спілкування ми вибираємо у нашій сім'ї. Хотілося б, щоб наші стосунки ґрунтувалися на взаємній повазі, прагненні зрозуміти думку іншої людини та взяти її до уваги. Це треба обговорювати на сімейних нарадах, а головне—щодня застосовувати на практиці, щоб вибраний спосіб спілкування став невимущеним і постійним.

По-друге, нам треба знати інтереси кожного члена сім'ї і знайти спосіб їх враховувати. Важливо сформулювати й спільні інтереси. Якось подруга запитала мене: “Які

Тетяна
Подводова

у тебе є бажання?” Я відповіла: “Хочу, щоб усе було добре у дітей і чоловіка”. “А для себе?”—запитала подруга. Прислухавшись до себе, я раптом усвідомила, що мені самій нічого не треба. Тоді вона знову запитала: “Ти ще жива, чи вже померла?” Після цієї розмови я усвідомила, що у нас, сестри, обов'язково має бути свій світ, тоді ми зможемо зробити цікавішим життя наших близьких і виконати своє призначення.

Коли наші діти виростають і починають будувати власне життя, ми залишаємося з нашими чоловіками, але за звичкою продовжуємо піклуватися про дітей і опікати їх часом надмірно і набридливо. Сестри, на мій погляд, це не допомога, це окупація. Я не маю на увазі, що треба забути про дітей, але хотіла б нагадати, що нам не можна забувати про наших чоловіків.

По-третє—це цінності. Як відрізнити інтереси від цінностей? Інтереси—це те, що проходить, що змінюється з часом: робота, захоплення, навіть друзі. Усе це здається нам дуже важливим. Але істинна цінність—це те, за що ми готові віддати своє життя. Президент Н.

Елдон Теннер сказав: “Кожна сім'я святих останніх днів має бути зразковою сім'єю, де батько виконує роль голови сім'ї, але головує з любов'ю і в повній злагоді з праведними бажаннями матері. Вони мають разом досягати ті самі цілі, спрямовані на благо сім'ї, а їх діти мають завжди відчувати вдома цю любов і гармонію” (“Fatherhood”, *Ensign*, June 1977, 2). Тому батькам і матерям важливо визначити спільні цінності і виробити спільну мету, до якої буде прагнути їхня сім'я.

Президент Бригам Янг так визначив роль жінки: “Істинно сказано, що жінка—слава чоловіка, і ми віримо в це” (“Жінка Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів”, урок 14: Жінка Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів). Сестри, ми—слава наших чоловіків, якщо у вас немає чоловіків, пам'ятайте, що ви слава ваших батьків. Як же ми можемо стати такими, щоб бути славою для своїх чоловіків і батьків? У Новому Завіті сказано: “Так само й жінки, у скромнім убранні, з соромливістю та невинністю, нехай прикрашають себе не плетінням волосся, не коштовними шатами, але добрими вчинками, як то личить жінкам, що присвячуються на побожність” (1 Тимофію 2:9–10).

В одкровенні, даному Еммі Сміт, дружині пророка Джозефа Сміта, викладено роль жінки та її ставлення до носіїв священства. Господь сказав їй: “Ти є вибраною пані, яку я покликав ... І обов'язком твого покликання буде втішати ... твого

чоловіка, у його стражданнях, утішними словами, у душі лагідності ... Залишайся у душі лагідності і стережися гордині. Нехай твоя душа втішається у твоєму чоловікові і славі, яка зійде на нього. Дотримуйся Моїх заповідей постійно, і вінець праведності отримаєш ти” (УЗ 25:3, 5, 14–15).

ДОСВІД МОЄЇ МІСІЇ

“Я все можу в Тім, Хто мене підкріпляє, в Ісусі Христі”

Герман Іванов, Київський Український кіл, Печерський приход

Я служив у Російській Ново-сібірській та в Українській Дніпропетровській місіях і хотів би звернутися до тих, хто лише збирається поїхати на місію.

Згадуючи ті два роки, можу сказати, що це складний, але чудовий час, вартий усіх ваших зусиль. Коли я поїхав на місію, то, слід визнати, гадав, що там усе буде легко. Але я помилявся. Це період дорослого, відповідального і серйозного життя. Бувало різне, якимось нас навіть побили. Але Ісус сказав: “Як Мене переслідували, то й вас переслідувати будуть” (Іван 15:20). Він, будучи досконалим, прожив важке життя, і Його земна місія також була повна складнощів. Чим же я кращий свого Господа?

Так, скажете ви, це не дуже приємні сторони життя. Згоден, коли

Сестри, я молюся про те, щоб ми могли розвивати здатність любити, бути утішенням для наших чоловіків у їхніх стражданнях і в усіх їхніх справах, щоб ми могли розвинути в собі розуміння того, як бути славою наших чоловіків і наших батьків, щоб ми могли виростити чудове покоління на славу Господа. ■

Герман Іванов

проходиш випробування, вони здаються складними, але здолавши їх і перейшовши до наступного етапу, розумієш, що у тебе були для цього сили. І ці сили від Бога.

Найбільше благословення—це бачити плоди роботи у Божому

Винограднику. Заради них варто працювати. Такі події, як поява нового зацікавленого Церквою, вдало проведений урок, чиєсь хрищення—усе це моменти, коли дуже сильно відчуваєш Святого Духа і незрівнянну радість. Прошло вже кілька місяців з тих пір, як я повернувся додому, але час від часу мені дзвонять, щоб повідомити, що людина, яку я навчав на місії, невдовзі охреститься, і тоді я відчуваю цю радість.

Головне, що я зрозумів на місії—це що треба мати поряд Святого Духа. І це можливо, якщо виконувати певні умови: треба бути слухняними у виконанні правил місії, треба працювати разом з напарником і треба шукати духовної допомоги Господа. Коли Дух з нами, ми відчуваємо, що місія—це справа Господа, а ми—Його помічники.

Я переконався на своєму досвіді, що цей принцип працює, і ми, разом з апостолом Павлом, можемо сказати: “Я все можу в Тім, Хто мене підкріпляє, в Ісусі Христі” (Філіп'янам 4:13). І в ці особливі моменти Дух переповнює нас і ми знаходимо потрібні слова для кожної людини, усі наші справи мають успіх. Чому? Тому що наша воля у цей час узгоджується з волею Небесного Батька.

Отже моя порада—їдьте на місію! Ви побачите чудеса і станете їх частиною! Бог не залишить вас без нагороди. Легко не буде, але в міру нашої вірності Йому, Господь дасть нам необхідні сили, щоб усе подолати. ■

УЛЮБЛЕНІ ВІРШІ ЗІ СВЯЩЕННИХ ПИСАНЬ

Як отримати підтримку

Даша П., Київський Український кіл, філія м. Біла Церква

Якось, коли мені було дуже важко, я подзвонила сестрі-місіонерці. Оскільки вона була для мене хорошим другом, я розповіла їй про свою проблему. Вона уважно мене

вислухала і попросила мене взяти Книгу Мормона. Потім вона прочитала мені вірш з Алма 38:5: “А тепер, сину мій Шиблоне, я б хотів, щоб ти запам’ятав, що наскільки ти

будеш покладати довіру свою на Бога, настільки тебе буде визволено від твоїх випробувань, і твоїх бід, і твоїх скорбот, і тебе буде піднесено в останній день”.

Замість імені Шиблон, вона назвала мое ім’я, і цей вірш прозвучав так, ніби він був написаний саме для мене. Я замислилася над цими словами і мені стало легше. Я зрозуміла, наскільки сильно нас любить Бог.

З того часу цей вірш дає мені велику підтримку і втішення у дні випробувань. У мене є свідчення про те, що Він—наш Небесний Батько. І ми завжди маємо покладатися на Нього і виконувати Його заповіді. Тоді Він обіцяє нам, що ми отримаємо підтримку і благословення. ■

Даша П.

САЙТ КРАЇНИ

www.ldschurch.com.ua

Давайте допомагати ближнім

Катя і Миша Т., Київський Український кіл, філія м. Біла Церква

Миша, 6 років: Якось я грався зі своїми молодшими сестрами, Олександрю та Марією, на вулиці біля нашого дому. Раптом із сусідського двору вибігла зла собака і вона почала гавкати і стрибати на Сашу. Я був наляканий, але закрив собою сестричку, яка плакала. Я вирішив зробити так, як зробив би Спаситель.

Катя, 11 років: Ми живемо недалеко від залізничного вокзалу міста Біла Церква. Якось мама попросила нас з братом Іваном сходити в магазин. Ми йшли через залізничну колію і зустріли жінку, у якої були великі і важкі валізи. Ми з Іваном вирішили допомогти жінці перейти через дорогу. Після того, як ми їй допомогли, вона хотіла подякувати нам за допомогу не лише словами, але ми пояснили їй, що служіння ближньому не вимагає оплати. Ми сказали, що намагаємося бути схожими на Христа. У той момент ми сильно відчували присутність Святого Духа з нами.

Коли ми прийшли додому, то розказали мамі про те, як допомогли жінці. Мама розчулилася і ми всі разом стали на коліна і подякували Богу за знання, які ми можемо використовувати в нашому житті, аби благословляти життя інших людей.

Я знаю, що в нашій Церкві є істина. Ісус допомагає нам ставати кращими і не залишатися осторонь від людей, які потребують допомоги. ■

Миша Т.

Катя Т.